

СЛОВОТО СТАНА БИДНИНА - ПАТОКАЗ ЗА ИДНИНА

Умревме...велат...веќе не нема, над коските наши минатото дрема. Само овде - онде, по некој авет сив, уште мрда, уште зема здив.

- „Чекај стој,, - аветот збори и секоја реч морници мори. „Јас посеав ука без граници, жнеете ли, пишани страници?,, Гласот од мртвилата сече. Радозналост во мене пече: вокојадамнина бродам, со кого разговор водам?! Во скутот на балканските метежи, низ маглите на пизмата што тежи, среде девети век - културна темница, видов лика - озарена деница.

- „Ти ли си Учителе, слико моја омилена, љубов непапсана, открилена?,, Ти си... Ти си, еве те гледам. Реминисцентно делата ти ги редам. На пирејот овде - онде никнат со туѓо име наречен, викнат, ти Учителе, му даде корен, јазлест, цврст, до денов зорен. Го сееше словенското семе наспроти јаловото бreme. Жареше со духовен жар, од Бога даруван дар. Учителе, Ти л'сна со благоразумен блесок. Го скоси многубожјето со тресок. Своите блажени беседи - умогледна мисла, ги стокми по мерка на Божјата смисла. За секоја звучна лика најде цртана прилика. Гласот, кој грми и вика, го вдоми во слика. Те гледам подгрбавен учиш на виделина трошна, со верба раскошна. Точката со точка ја чукаше. Правата спроти права ја пукаше: аз...буки...веди... грч до грч се реди, јо...тита...ижица... штипи ненаспана зеница. И... среде сетната смрштена мисла во одајка мувли кисла, азбуката тргна, клименштината гргна. Таа го смени текот од памтивекот до истрајвекот. Малецкав народ оскоруша со срце љубов полно галидуша, со гласна бука се фати за ука. Клименштината твоја во азбука стисната рикна мисла расплисната: словото да стане биднина - патоказ за иднина. Аманетов Ти е везба трајна. Од колено на колено, илјада и сто пати бескрајна. Учителе, со тебе на животната сцена, родот мој улогата си ја смена. Од борците под бајраците низ виулиците и темниците, преку страниците на бележниците, до границите на грмотевиците, маршираат денешниците. Армија борци вооружени само со слово. Со твоето слово, Учителе! Со словото на чела, со мисла надојдена врела, презентираа уки и дела. Армија арнотворци. Армија човекољупци. Тие ги пишат страниците. Тие и висини снижија. Тие и далечини зближија.

Учителе, твоите дела обоени сторија чуда недоброени. Твоите смели вивнувања обврзуваат на нескршнувања. Нескршнувања кои не крепат во одот, за патот да ти го продолжиме, за достоино да ти се оддолжиме. Со Твоите поучителни слова, многу нешта разјаснивме, а со нештата разјаснети, биваме себе си надраснети. Грешки да поправиме. Разлики да заборавиме. Така не учеше. Така научивме. Аз...буки...веди... брат до брат да седи. Јо...тита...ижица... да молскави зеница, да тежи пченица. Така не насочуваше. Така тераме.

Признавам Учителе, признавам на цел глас, заради Тебе не има нас. Заради Твоите гаѓања, славиме нови раѓања. Тие се бранат со души разнежени, со конците на Везилка навезени. Со срце, тапанот од „Тешкото,, - танец нагизден. Со ум, силен Вардар надојден. Со дух, светоста на големиот ден Илинден. Овде сум! Овде останувам! Семето свое го засадувам, да има утре што да се жнее, словото нашинско да тлее...

да остане биднина...

патоказ за иднина.